

Elaeagnus ebbingei

Wysokość	2-4 m
Szerokość	2-4m
Korona	round, dark, dense crown
Kora i gałęzie	brown, grey
Liście	grey-green, evergreen
Kwiaty	white, flowers in October-November, fragrant flowers
Owoce	brown-red
Kolce/ciernie	None
Toksyczność	Zwykle nie jest toksyczne dla ludzi, większych psów czy zwierząt hodowlanych.
Rodzaj gleby	loamy soil, sandy soil, nutrient-poor soil
Wilgotność podłoża	Dobrze znosi suche podłoże
Wymagania stanowiskowe	Nie toleruje utwardzonej nawierzchni
odporność na mróz	7a (-17,7 do -15,0 °C)
Odporność na inne	odporny na sól sypaną na drogi
Zastosowanie	donice na drzewa, ogrody dachowe, w kształcie sześcianu, tereny przemysłowe, małe ogrody, ogrody na patio
Shape	drzewo wysokopienne, drzewo wielopniowem

Elaeagnus ×ebbingei to średniej wielkości krzew o zaokrąglonym pokroju osiągający około 4 m wysokości. Młode gałązki są brązowe, później zielono-szare i pokryte małymi płatkami (brodawkowate). Jest to półzimozielony krzew, który zrzuca (część) liści tylko w chłodniejsze zimy. Liście są błyszczące, ciemnozielone z wierzchu i srebrzyste od spodu. Niewielkie, przyjemnie pachnące świeżością kwiaty pojawiają się w pęczkach w kątach liści na przełomie października i listopada. Choć ukryte wśród liści, przyciągają wiele pszczół. Po nich mogą pojawić się owalne, jagodowe owoce o długości około 1 cm. Są one brązowo-czerwone i dojrzałe. Są jadalne, ale mają bardzo cierpki smak. Elaeagnus ×ebbingei powstał w 1938 r. ze skrzyżowania E. macrophylla i E. pungens. Pierwotnie istniały dwie sadzonki, które dopiero w 1976 r. zostały nazwane odpowiednio "Albert Doorenbos" i "The Hague".

Różnią się one od siebie jedynie szczegółami, a w praktyce różne klony są uprawiane i sprzedawane jako E. ×ebbingei. Jest to wszechstronna roślina, która może być stosowana na rabatach, żywopłotach lub jako soliter w parkach, ogrodach, na cmentarzach itp. Jest odporna na zanieczyszczenie powietrza i bryzę morską, więc nadaje się również do stosowania w obszarach przemysłowych i na wybrzeżu. Lubi dobrze przepuszczalną glebę, najlepiej o odczynie obojętnym do kwaśnego. Na glebach wapiennych liście mogą stać się chlorotyczne.